

stand til at klare sig rimelig godt i den almindelige klasse sammen med danske børn. Men de bliver ikke i modtagelsesklassen længere end højst nødvendigt, fordi det netop er vigtigt, at de får mulighed for at videreudvikle deres danskfærdigheder sammen med de danske børn.

Hvis det er forslagsstillernes mening, at disse børn skal holdes for sig selv i særlige klasser, måske indtil de er nærmest perfekte til dansk, så tror jeg i virkeligheden, at mange af dem aldrig vil komme ud af modtagelsesklassen. Vel kan de i sådanne specialklasser tilegne sig en række tekniske danskfærdigheder, men det er vanskeligt at forestille sig, at de skulle kunne lære rigtig for alvor at beherske og bruge det danske sprog, når de dagen igennem kun er sammen med kammerater, der har det samme modersmål som de selv, eller måske – hvad der er endnu mere grelt – går i en særlig klasse, hvor kammeraterne repræsenterer måske to, tre, fire eller fem forskellige modersmål.

Jeg forstår da også punkt 2 i beslutningsforslag nr. B 89 sådan, at Det Konservative Folkeparti er enig i, at det er afgørende vigtigt, at danske og tosprogede børn er fordelt og blandet så godt som muligt på skolerne.

Jeg er enig i, at det ikke er heldigt, at nogle af vores folkeskoler efterhånden har fået så mange tosprogede børn, at de er i flertal. Problemet eksisterer især i København og omegn, i Århus og i Odense. Der er her 13 skoler, hvor de tosprogede er i flertal, og i alt er der omkring 40 skoler, hvor de udgør en fjerdedel eller mere.

Der er jo ikke noget underligt i, at det er sådan, for disse skoler ligger nu engang dér, hvor børnene bor, og de tosprogede børns forældre har indskrevet deres barn i den lokale skole, ganske som forældre til danske børn altid har gjort det. Det er altså bosætningsmønstret, der er bestemmende for, hvor børnene går i skole. Det er jo det, der har ført til overvejelser og forslag om, at man skal kvotere for at sikre en rimelig fordeling af tosprogede børn på skolerne.

Jeg må her gøre opmærksom på, at det af både praktiske og retlige grunde ville være nødvendigt at bringe en sådan begrænsning til at gælde også for de danske børn. Skal der køres tosprogede børn fra Vesterbro til Nordkøbenhavn – for at tage et eksempel – må der også køres danske børn fra Østerbro til Sydhavnen. Hvis tvungen henvisning alene skulle gælde indvandrer- og flygtningebørn, ville Danmark

overtræde bestemmelserne om diskrimination i FN's og Europarådets menneskerettighedskonventioner.

Jeg skal i øvrigt gøre opmærksom på, at det i nogle af de indvandrerriige kommuner selv ikke med en ligelig fordeling mellem kommunens skoler ville være muligt at komme ned under 25 pct. tosprogede elever på alle skoler. Her ville det være nødvendigt at transportere børn ud til skoler uden for kommunens grænser.

Men jeg er som sagt ikke uenig i, at en bedre fordeling af tosprogede elever var ønskelig. Det er også derfor, at vi i regeringen har sat projekter i gang i forbindelse med Byudvalgets samlede indsats, som har til formål at søge frivillige løsninger på fordelingsproblemet.

I de 4 år, hvor dette integrationsprojekt løber, støtter ministeriet en lang række lokale projekter, som enten tjener til at motivere indvandrerforældrene til at sætte deres børn i en skole, hvor der ikke er så mange tosprogede, eller som kan motivere danske forældre til at lade deres barn blive gående i en skole, hvor der er mange tosprogede. Jeg mener, det vil være både fornuftigt og hensigtsmæssigt at drage erfaringer af denne satsning, før vi overvejer andre og måske mere drastiske foranstaltninger. Det siger jeg gerne noget mere om, hvis det er ønskeligt, senere i debatten.

Modersmålsundervisningen har vi jo diskuteret i mange år. Nogle mener, at den skal afskaffes i hvert fald som et gratis tilbud i den offentlige skole, men endnu flere har hidtil ment, at den er på sin plads, fordi den er et vigtigt led i selve integrationsprocessen. Det kan måske godt umiddelbart lyde lidt selvmodsigende, men det er ikke desto mindre sådan, at skal børn med et andet modersmål lære dansk, så må de kunne beherske deres eget modersmål godt, og vi er jo netop enige om, at dansk er hovednøglen til integration.

Jeg tror, der er mange, der opfatter tilbudet om modersmålsundervisning alene som en foræring til disse elever og deres forældre, så de dog kan dyrke og fastholde deres rod i en anden kultur og fortsat være i stand til at kommunikere med forældre, bedsteforældre og andre slægtninge og venner i det gamle land; og det er jo i sig selv både legalt og prisværdigt, men den del af det er selvfølgelig en privat sag.

Det er heller ikke folkeskolens argument for modersmålsundervisningen. Her konstaterer man, at disse børn i hjemmet og også i vid udstrækning i fritiden uden for hjemmet taler et